

VAGUES ESCOLARS, I CULTURALS

Un primer de maig com cal

Poques vegades s'ha celebrat un Primer de Maig envoltat de tanta joia vindicativa. No funciona res, o sigui que tot Catalunya, el país per sí mateix, com a col·lectiu, tindria el dret moral de manifestar-se. No ho fan, la majoria dels treballadors el Primer de Maig estaven de pont a les carreteres, però segur que en tornar a casa, probablement a ciutat, recuperaran el seu agut esperit crític.

La Generalitat encara no ha vist la gran sort de tenir el país, Catalunya, sense traspassos. Costes, transports, seguretat, habitatge... de tot es pot carregar el mort a la dolça Espanya, però hi ha un parell de competències que la Generalitat sí que controla i són segurament les que funcionen pitjor: Sanitat i Educació. Totes dues estan en vaga i totes dues demanen el mateix, més sou i menys feina. Ara bé, la manera de reivindicar-se és prou diferent.

La gent ara espera poc del metge, una personalitat culta, en tenim prou amb que no ens mati. Que et mirin a la cara mentre els expliques el teu trauma, que no et facin esperar en un passadís

trenta hores, que trobin sang a la primera punxada abans de deixar-te com un cabrit a l'escorxador, són luxes als quals renunciem en veure una bata blanca. Tot i això, es manifesten amb certa prudència.

Els mestres no. L'escola catalana s'ha enredat en la seva xarxa. Entre la lluita per la llengua (que els va de nassos) les reunions d'àrea, calendari, festes, activitats i aniversaris de companys i companyes, els pobres mestres no tenen ni temps de llegir un llibre a casa. El bé que els faria! No cal un gran llibre, amb una cosa entretinguda, de poques pàgines, que passi de pressa i no faci pensar gaire, en tindrien prou. Bé, això és el que els recomana la Generalitat. Però la meva xicota és mestra i ho veu molt diferent. Fa anys i panys que demanen més mestres, més equips de psicòlegs, més mitjans per a tenir un ensenyament adequat a la societat, sense oblidar els containers-escola i mil altres anomalies generades per la mala gestió dels governs successius.

I, com que no vull baralles innecessàries amb la meva xicota, sortiré al carrer aquesta vegada i tantes com calgui fins que els ensenyants puguin enterrar la destal de guerra. També ho podria fer la Generalitat, però està ocupada buscant excuses per justificar el desgavell en el qual viu la societat catalana.

1 DE MAIG ★

NO A LA GUERRA

SÍ A L'EDUCACIÓ PÚBLICA